

Heeft Christus het nog voor het zeggen?

Wat heb je aan een christelijke visie op gezinsleven, huwelijk en echtscheiding, seksualiteit, abortus, euthanasie, als de mensen om wie het gaat massaal afhaken?'

Die vraag stelt een gereformeerd ethicus. Hij wil de Bijbelse norm handhaven, maar bepleit ruimte voor compromissen in de pastorale praktijk.'

Nee, zo stond het vorige week niet in de krant. In plaats van de genoemde voorbeelden stond er maar één onderwerp: homoseksualiteit.

Voor dit ene onderwerp heb ik er maar even vele anderen ingevuld. Want als je bij het ene gebod met de mond de Bijbelse norm belijdt, maar in de praktijk in de kerk ruimte bepleit voor afwijken van Gods geboden (compromissen!), waar blijf je dan?

In beeld was een congres over homoseksualiteit vorige week aan de Theologische Universiteit van de Gereformeerde Kerken Vrijgemaakt hier in Kampen (ND 21 januari 2012). Aan deze universiteit studeerde vorig jaar ds. M. van Loon af met een studie over Romeinen 1 waar apostel Paulus o.a. ook de homoseksualiteit aan de orde stelt. Aanleiding tot een studie juist over dit onderwerp was het punt dat er in zijn kerken verschillend werd omgegaan met homo's die samenleven in een relatie van liefde en trouw. In de ene gemeente werd zo'n relatie in de praktijk getolereerd, in een andere afgewezen. Dat achtte hij een ongewenste situatie. Dat kunnen we volledig met hem eens zijn.

Zijn grondige studie over het onderwerp is uitgekomen in een boek: "In liefde en trouw? Een studie naar homoseksuele relaties in de christelijke gemeente vanuit Romeinen 1".

"Graag had ik in de Schrift ruimte gevonden zo'n relatie goed te vinden om daarin christelijke homo's tegemoet te komen. Ik begrijp dat ze behoefte hebben aan intimiteit en nabijheid, aan een maatje in hun leven. Maar ik heb na deze studie niet de vrijmoedigheid die ruimte in de Schrift te zien". Zo verklaart hij in een interview in het ND van 20 januari (ook in het RD stond 20 januari een interview met hem).

"Ook legde hij de teksten van Paulus langs zogeheten hermeneutische principes" (= grondbeginselen voor de verklaring van de Schrift), "bedoeld om een verantwoorde vertaalslag mogelijk te maken. Maar met geen van de principes kon Van Loon goed uit de voeten.

Om een voorbeeld te noemen: mag een homorelatie in liefde en trouw gelden als een uitzondering, zoals in de Bijbel onder voorwaarden ook ruimte is geboden aan polygamie en echtscheiding? Van Loon zegt dit niet toe te kunnen passen. 'Die ruimte zie ik bij homoseksualiteit niet. Nergens is er een opening in het spreken van God zelf.' (ND).

Dat is dus kennelijk kraakhelder.

Hoe hij dan toch weer, desondanks!, een uitweg zoekt in voorkeuropties, zoals die worden genoemd, om toch weer vormen van acceptatie te creëren 'om erger te voorkomen', wordt niet duidelijk gemaakt. Maar dat nu terzijde.

Het is een frappant contrast. De Schrift spreekt kennelijk zo helder dat men wel móet erkennen al had men het graag anders gewild: het kan niet, het mag niet. En dan toch nog weer compromissen bedenken om uit bewogenheid voor de moeiten van de homoseksuele broeder of zuster ruimte te scheppen voor enige acceptatie.

De ethicus van de Theologische Universiteit noemt dan ook nog het gevaar dat de mensen massaal gaan afhaken, zeg maar de kerk verlaten.

Dat laatste moet uiteraard een herderlijke zorg zijn, en een grote zorg, maar dat mag toch zeker nooit ons er toe leiden dat we het Woord van de grote Herder van de schapen dan

maar gaan afzwakken of afwijking daarvan gaan goedpraten. Zoals de veelzeggende kop boven het ND-artikel luidt: "Voorlopig berusten in homorelatie".

We kennen deze praktijk uit synodale besluiten over huwelijk en echtscheiding die de GKV al eerder hebben genomen. Een besluit over het wel of niet toelaten in de kerk van homoseksuele relaties ging ook al in deze richting. De richting van: met de mond enerzijds belijden wat de Schrift toch helder onderwijst, en tegelijk in de praktijk van het kerkelijk leven opening bieden aan compromissen die hiermee op gespannen voet staan. Het derde kenmerk van de kerk is hier in geding. Het kenmerk dat de kerk niet alleen zégt in alles de Here Christus als het enig Hoofd van de kerk te willen gehoorzamen, maar dat tóónt in het handhaven van het evangelie in de praktijk van het kerkelijk leven ('de kerkelijke tucht').

Wat een verademing is het dan om in een krant van vier dagen eerder te lezen over een lezing van ds. J. Kievit op een ambtsdragers conferentie in de rechterflank van de Christelijke Gereformeerde Kerken, van de vereniging Bewaar het Pand. Deze spreker vroeg de realiteit van de nood van homo's onder ogen te zien en daar uit christelijke naastenliefde begrip voor te hebben en naast hen te gaan staan. En elkaar op te vangen en te bemoedigen met Gods Woord. Maar dan zonder compromissen te bedenken om onder de klem van Gods veilig onderwijs uit te komen. "Daarom moet in pastorale gesprekken ook 'de Bijbelse eis van seksuele onthouding blijven klinken', aldus de spreker. 'Een aangegane homoseksuele verhouding moet ten spoedigste beëindigd worden, ook wanneer dit een relatie in liefde en trouw is'.

'Kerkelijke tucht, gericht op terugkeer 'naar het heilzame gebod van de Heere', moet daarbij niet worden uitgesloten' ".

"Anderzijds," zo riep de predikant op, "homo's die in onthouding leven, dienen een volwaardige plaats in de gemeente te krijgen. Zo is het een voorbeeld hoe de gemeente 'elkanders lasten kan dragen'. Dat betekent dat homo's toegang tot de sacramenten hebben en bij geschiktheid diaken of ouderling kunnen worden." (ND 16 januari 2012)

Zo'n tien jaar terug riep een homofiele broeder in een Ingezonden in het ND op om niet toe te geven aan verkeerde seksuele begeerten. (Dat geldt homoseksueel geaarden trouwens evenzeer als hun heteroseksuele broeders en zusters! EH).

Uit ervaring wist hij hoe moeilijk het kan zijn met een afwijkende geaardheid te leven. In dat Ingezonden schreef hij: 'Verkeerde seksuele geaardheid kan een kruis zijn; zondige seksuele praktijken moeten een kruis zijn, waarvan men verlost wil worden. (...) Het is mijn christelijke plicht mijn naaste te wijzen op Gods wil'.

Als onze Here Jezus ons vraagt Hem te volgen en daarbij ons kruis op ons te nemen, ook als het een zwaar kruis zou zijn, dan wil Hij ons daarmee brengen onder zijn zachte juk waar ook zware lasten licht worden; door hulp van Hem. Dat is de ware 'bewogenheid' met zondaars!

Zullen we ons maar overgeven aan onze Here en Redder? En Hém het voor het zeggen laten in de kerk?

Wie Christus loslaat, raakt meer kwijt dan een mogelijke massa kerkleden.

Pragmatische berekening redt de kerk niet. Christus Zèlf vergadert. Niet door kansberekening, maar door zijn Woord en Geest. Dat Woord verenigt. Of dat Woord brengt scheiding. Al naar dat we naar de stem van de Goede Herder luisteren en die volgen.

EH